

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 251/2021-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou MICHALIČKA advokáti s. r. o., Halenárska 18, Trnava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Miroslav Michalička, proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 14 CoKR 7/2020 10. decembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. mája 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 CoKR 7/2020 z 10. decembra 2020 (v petite ústavnej sťažnosti zjavne nesprávne označeného ako rozsudok č. k. „14CoKR/7/2010“). Navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresným súdom Žilina (ďalej len „okresný súd“) bol na základe žaloby podanej sťažovateľom pod sp. zn. 43 Cbi 36/2018 vedený spor o vylúčenie majetku z konkurznej podstaty proti žalovanej – [REDACTED], [REDACTED], správkyne konkurznej podstaty úpadkyne [REDACTED], [REDACTED]. Okresný súd rozsudkom č. k. 43 Cbi 36/2018-125 z 19. novembra 2019 zamietol žalobu sťažovateľa a žalovanej priznal plnú náhradu trov konania.

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 43 Cbi 36/2018-125 z 19. novembra 2019 a druhým výrokom priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

II Argumentácia sťažovateľa

4. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, argumentujúc, že:

a) krajský súd „*nepostupoval procesne správne*“, keď nezohľadnil ním v odvolacom konaní predloženú argumentáciu s poukazom na to, že ide o novoty v zmysle § 366 Civilného sporového poriadku, na ktoré nebolo možné prihliadať a ktoré nemohli predstavovať relevantný odvolací dôvod pre konanie a rozhodovanie krajského súdu, čím porušil jeho základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie,

b) ním uvádzaná skutková argumentácia sa nikdy nezmenila a krajský súd nesprávne označil jeho právny názor za nové skutkové tvrdenie, čím porušil zásadu *iura novit curia*,

c) krajský súd „*úplne poprel*“ jeho základné právo vlastníť majetok, keď ignoroval inštitút bezpodielového spoluvlastníctva manželov a svojím výkladom právnej úpravy obsiahnutej v § 716 a nasl. Obchodného zákonníka priznal vyššiu právnu silu, ako má právna úprava ustanovená v § 143 a nasl. Občianskeho zákonníka o bezpodielovom spoluvlastníctve manželov.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie práv sťažovateľa označených v bode 1 tohto uznesenia napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 43 Cbi 36/2018-125 z 19. novembra 2019 o zamietnutí jeho excindačnej žaloby.

6. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu, ústavný súd v prvom rade uvádza, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti výslovne k vyčerpaniu opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov podľa § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako jednej z procesných podmienok konania pred ústavným súdom uviedol, že využil všetky právne prostriedky na ochranu svojich práv, keďže sa ich ochrany domáha aj na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) prostredníctvom inštitútu dovolania.

7. Ústavný súd následne na okresnom súde vlastným šetrením zistil, že sťažovateľ doručil 26. mája 2021 okresnému súdu mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu, o ktorom dosiaľ nebolo zo strany najvyššieho súdu rozhodnuté, keďže dovolanie sťažovateľa a súdny spis ešte ani neboli okresným súdom najvyššiemu súdu na účel rozhodnutia o podanom dovolaní postúpené.

8. Ústavný súd poukazuje na zmysel a účel princípu subsidiarity vyvoditeľného z čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorý spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiárnej právomoci ústavného súdu vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, ako aj legislatívnej konštrukcie

§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

9. Ústavný súd stabilne zastáva názor, že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní (podobne I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, III. ÚS 124/2017, I. ÚS 566/2020). Vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, totiž neznamená samotné podanie opravného prostriedku oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05, IV. ÚS 180/2010).

10. Prihliadajúc na tieto judikatúrne závery, ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť mu bola predložená predčasne, keďže existuje iný orgán verejnej moci (najvyšší súd) oprávnený poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa. Za situácie, keď vo veci zároveň prebieha dovolacie konanie, by preskúmaním ústavnej sťažnosti zo strany ústavného súdu došlo k vzniku ústavne neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne viaceré orgány súdneho typu – najvyšší súd a ústavný súd (m. m. II. ÚS 1/08, II. ÚS 393/2014, III. ÚS 632/2014, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 420/2011). Takýto stav by mohol viesť k rozdielnym rozhodnutiam v rovnakej veci, čo by malo negatívne (a len obťažne odstrániteľné) dôsledky na právnu istotu, ktorá tvorí integrálnu súčasť princípov právneho štátu (III. ÚS 35/2019, III. ÚS 480/2017).

11. Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd podanou ústavnou sťažnosťou meritórne nezaoberal, keďže dospel k záveru o jej neprípustnosti, a preto ju v zmysle zásady *ratio temporis* odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu